LEGITIMAT LA ZECE ANI

Vlad MARICA

A fost odată un băiețaș. Avea ochi albaștri și vioi și peste ei cădea un ciuf de culoarea abanosului. Prin cartierul Dudești, unde locuia, era socotit strengarul cel mai înverșunat în bătaia mingii. O singură ambiție îi lumina existența : să strîngă 9,50 lei pentru a cumpăra o minge de cauciuc ce se spărgea mereu. Era nevoie de ea pentru jocurile interminabile în care se ferfeniță pantofi, se tocau tăluzile (altora) de premiant la învățătură, se băteau recorduri incredibile de „ținut pe picior" și se zdrobeau geamurile vecinilor, la rînd, ca talerele în fața unor puști dibace. Întoarcerea acasă era mai anevoioasă, căci trebuia înfruntată părerea tatălui. Tatăl băiețașului năzdrăvan era director de întreprindere, om preocupat, exigent, se ridicase pe scara socială prin muncă aprigă și nu putea concepe că Vlad al lui iubește mai mult fotbalul decît cartea. Dar **Vlad Marica** era isteț (convingea lesne la școală că știe lecțiile) și neînduplecat în dragostea pentru minge. Riscînd admonestări mai „tari", la zece ani, „ofertat" de echipa de juniori a asociației „Pielari", și-a zis că a sosit timpul unei legătimări în toată regula. Era mititel și înimos, un fel de mascotă a echipei, un exemplu viu al antrenorului **Guconeș** pentru cei mai mari și îndolenți. Astupa cu zelul lui și tehnica vrăjitoare pentru un minifotbalist și un gol de efectiv : Echipa „Pielari" nu putuse aduna pînă atunci decît zece jucători.

Dar Vlad are pretenții mai mari. Citește într-o zi în ziar că Școala sportivă nr. 2 organizează selecții. Se prezintă cu dezinvoltura puștiului în stare să joace de 600 de ori mingea fără ca ea să cadă jos și Victor Stănculescu avea să parafeze încadrarea lui în efectivul școlii. Ulterior, **Traian Tomescu** i-a predat primele noțiuni de fotbal scos din perimetrul diletantismului. Timpul trecea, Marica juca cu brio într-o echipă de juniori ajunsă în turneul final al campionatului republican, golurile sale erau numeroase și anunțau un „tunar" de mare perspectivă. **Gheorghe Ola** îl selecționase în națională de juniori ; **impresionat de cele 64 de goluri semnate de el în 18 etape, Traian Ionescu** pregătea momentul transferării la Dinamo București.

Și în 1966, la 17 ani, la o vîrstă crudă, întocmai ca fotbaliștii de clasă, Marica debuta în Divizia A, sub culorile echipei din Ștefan cel Mare. În sufletul lui, evenimentul a stat în umbră căci dispariția tatălui era o lovitură brutală și nemeritată... La Dinamo, **Traian Ionescu** adusese în aceeași perioadă trei mînji de soi : **Dumitrache, Dinu** și **Marica**. Ultimul stătea, acum, două case mai încolo de antrenorul său. **Traian Ionescu** îl scula la șase dimineața din somn, tîrîndu-l după el la antrenament sub imperativul devenit unic motiv : **„Hai la stadion că nu știi încă bine să tragi din voleu, l-ar te-ai culcat tîrziu, ai să regreți timpul irosit acum !"**

Stăm față în față cu Marica. Au trecut șapte ani de la debutul său spectaculos. Șapte ani în care s-a clădit o balanță cu talgerele în echilibru, doldora cu satisfacții și cu neîmpliniri : **de o parte atîrnă selecționările (în număr de 6) în echipa națională de tineret, calitatea de student în anul IV al Facultății de finanțe, căminul luminat de Alexandra și fetița lor Cristina, în vîrstă de doi ani, titlul neoficial de golgeter actual al seriei I a Diviziei B ; de cealaltă parte, ruptura de o echipă de elită ca Dinamo București, confirmarea vagă a marilor speranțe puse în el, retrogradarea cu Politehnica Iași, înțelegerea tardivă a mușchiului lui Traian Ionescu.** În șapte ani, o cută s-a săpat pe fruntea lui Marica, cerul din ochii săi albaștri adună uneori cîte un nor mînios. Să-l lăsăm să vorbească :

— Poate nu am mai iubit fotbalul cu aceeași intensitate ca în copilărie. Sacrificiile de atunci însemnau urecheala, saltul discret peste masa de prînz, teroarea „notelor de plată" a geamurilor sparte, nesuportate de mine, dar oricum... Am scăpat șansa cea mare cînd am predat tricoul de titular de la Dinamo, mîhnit de accidentări multiple și evenimente ireversibile petrecute în viața mea. Ar fi trebuit să am răbdare și să muncesc mai cu sîrg decît toți ceilalți care mergeau braț la braț cu șansa. Dar cu sacrificiile noi nu m-am luat de piept. Am căzut pe panta rezistenței minime și m-am dus puțin la vale. Acum, cu un picior în Divizia B și cu altul în A, m-am trezit. La timp socotesc eu. Azi mă lupt cu fundași duri și cu propriul meu orgoliu răscolit. Am trecut un examen, devenind golgeter. Sînt prea tînăr și prea optimist pentru a nu crede în viitorul meu. Înnod de fapt un fir rupt vremelnic. Dau asigurări că se va derula multă vreme, țintind mereu mai sus.

Ion CUPEN

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●

„AM TRĂDAT HOCHEIUL PENTRU FOTBAL!"

Vladimir GROSARU

La început a fost terenul viran cu nelipsita minge din cîrpe. A urmat admirația față de „vedeta cartierului" : Maesciuc. Atlet care pulveriza recordurile la 110 m garduri și portar de hochei, deseori chemat în echipa națională. Prin el a făcut cunoștință cu stadionul : ducîndu-i echipamentul spre patinoar. Puștiul trecea ca un păun printre colegii de joacă, acestora nerămînîndu-le decît gelozia copilărească. La 12 ani a fost legitimat ca hocheist la „Dragoș Vodă". Și, astfel, ca sportiv calificat ce devenise, **Vladimir Grosaru**, căci despre el este vorba, își schimbă, primăvara, locul de joacă, de pe maidan, pe un stadion cu gazon, cu mingi adevărate și cu antrenor. În 1939 vine din nordul Moldovei la prima tabără națională de juniori, găzduită la Brașov. Acolo se mai aflau Valentin Stănescu, Costică Marinescu, Șiclovan, Torjoc, Romeo Catană, Silaghi, Novac și Ilie Savu.

— Aveam 17 ani atunci. Eram **o adevărată vedetă în orașul meu, dar întîlnind o asemenea pleiadă de talente am dezarmat. Pînă să-mi revin, am pierdut trenul... Am pribegit pe la cîteva echipe din Iași, Buhuși și alte colțuri ale Moldovei. Prin '45—'46 m-am stabilit la Ploiești. La Prahova am fost coleg de echipă cu Vilvoi, Coco Mihăilescu și Vlaiculescu. „Of"-ul după hochei m-a mînat la Brașov. Vară, half centru la U.A.B., Steagul roșu sau A.C.F.R., iarna portar de hochei la Tractorul.**

— Peregrinările acestea își aveau un rost ?

— Poate în căutarea unui oraș în care să se joace hochei. De aceea, nemulțumit de mine — ca fotbalist — am pus ghetele în cui în 1951 și am rămas cu crosa în mînă, numai iarna, pînă prin 1960.

Între timp se cam stinsese în Brașov pasiunea pentru hochei. Vara antrenam copiii la fotbal. Vreo cinci ani la **A.C.F.R.** și următorii patru la **Dinamo Brașov. Odată cu abecedarul fotbalului, mi-am educat elevii în spiritul dragostei față de club, al solidarității, al învingerii inerentelor greutăți. Mi-am creat din aceste principii un crez, așa că și astăzi mă conduc după ele.**

Din 1960, Grosaru trece la o echipă de seniori. La Tractorul, în locul lui Ionescu-Crum **(„Excepțional sportiv acest om. Păcat că valoarea lui nu este cunoscută de generațiile de azi").** În 1963 ia cîrmele echipei Metrom pe care le păstrează pînă astăzi (cu excepția perioadei 1968—69 cînd a fost la Carpați Brașov).

— Avem o situație favorabilă în clasament datorită nucleului sănătos de jucători pe care îi am, formînd o adevărată familie. La greșeli nu am răspuns prin sancțiuni nedrepte. Să pedepsești, e ușor, cînd ai această putere. Decît să-i distrugi unui tînăr visele sau speranțele mai bine să i le respecți, dîndu-i ajutor. Pentru aceasta îți trebuie răbdare. Am învățat aceasta de la Ploeșteanu, omul care a adus o echipă — Steagul roșu — din campionatul regional în Divizia A, caz unic în fotbalul nostru. De fapt cu valoarea jucătorilor pe care îi am îmi permit „luxul" ca noi să fim cei care să impunem tactica jocului și adversarul să joace după cum cîntăm noi : deschis și încontinuu cu atacuri susținute de 5—6 jucători. De aceea sînt împotriva jocului numai de apărare. Să-l practice cei care nu au valoare ! După mine este arma „struțului". Ciupești — eventual — un punct, dar distrugi fotbalul.

Și Grosaru, depănîndu-și alte amintiri, ne vorbește despre respectul pe care îl poartă lui Valentin Stănescu **(„E un novator. Mereu frămîntat de idei pe care să le pună în aplicare. A făcut treabă excelentă la Steagul roșu. Are gură rea, dar suflet de aur").** De altfel, Grosaru îi și seamănă. Același timbru al vocii, baritonal și puternic. Același atașament față de elevii săi.

...Acesta este Vladimir Grosaru, cel plin de admirație față de valorile fotbalistice de ieri și azi, un OM DE FOTBAL, care a refuzat ofertele de la București și Hunedoara **(„Nu vreau să redevin o „pasăre călătoare". Greșelile din tinerețe nu le mai repet")**, atașîndu-se cu trup și suflet de o echipă mică, dar cu speranțe mari.

Liviu BOBOCEA

„VOIAM SĂ AJUNG LA BUCUREȘTI, LA MAESTRUL VOINESCU..."

Cu opt ani în urmă, pe unul din maidanele cartierului constănțean „Kilometrul 5", înspre Eforie, două echipe de pitici băteau de zor o minge de cauciuc, nu prea mare, dar bine umflată. La un moment dat, după un gol pe care n-a vrut în ruptul capului să-l recunoască, puștiul dintre bolovanii-bare s-a supărat și a plecat acasă. Echipa rămasă fără portar nu voia însă să se dea bătută, hotărînd, după multe tergiversări, ca cel mai mic dintre componenții ei să ia locul bosumflatului... dezertat. Al mai mic era unul, Fănel. A încercat el să se eschiveze, să se roage, să plîngă... N-a fost chip să-i înduplece pe ceilalți, așa că Fănel, care se visa golgeter, a trebuit să intre în poartă. A doua zi, și mereu după aceea, colegii de școală și prietenii de cartier nu l-au mai vrut pe Ciurea decît portar...

Apoi s-a dus la Farul. *Adam Munteanu* și *Smărăndescu* l-au pus la încercare într-o poartă mare, adevărată. Cel care a început să-l șlefuiască a fost însă *Petre Comăniță*. Era în 1968. Cam tot pe atunci a aflat că *Ion Voinescu*, marele portar, idolul său, antrenează copiii de la Steaua. Un gînd năstrușnic i-a încolțit în minte : să fugă la București, să ajungă la el. Dar nu s-a putut, rămînînd să se pregătească în centrul de copii și juniori al Farului. Trei ani mai tîrziu, în primăvara lui '71, a avut loc și întîlnirea cu fostul portar al lui C.C.A. Juniorii Farului au venit la București pentru a susține meciul cu Steaua lui Voinescu, din cadrul campionatului republican. *„Cînd am intrat pe teren îmi tremurau picioarele. Maestrul Voinescu se afla la cîțiva metri de mine, dînd indicații atacanților săi cum să-mi marcheze goluri. M-am concentrat foarte mult și am apărat totul. N-am primit gol. După meci, în drum spre vestiar, m-a oprit, m-a bătut pe umăr, spunîndu-mi că am apărat foarte bine, încurajîndu-mă. La înapoierea acasă, nu cred să fi existat în trenul acela de Constanța altcineva mai fericit ca mine..."*

Ștefan CIUREA

...Zilele trecute, la Rîșnov, într-una din camerele hotelului „Cetate", Ștefan Ciurea, căpitanul juniorilor „tricolori", cumpănit în vorbă ca un... om bătrîn, ne spunea că în anul 1972 trei evenimente i-au produs satisfacții deosebite : *preluarea, de la Dumitriu IV, a banderolei de căpitan al națională de juniori, cîștigarea turneului „Prietenia", competiție foarte dificilă, și reîntîlnirea cu portarul echipei României din anii '56—'60, Ion Voinescu, ca antrenor secund al națională de juniori.*

„Aș vrea — afirma Ciurea — *să nu fiu văzut de maestrul Voinescu primind gol în meciurile oficiale din primăvară. Iar dacă în partidele cu Grecia și Iugoslavia, Marcel Răducanu și ceilalți atacanți vor reuși să marcheze, atunci vom reuși — așa cum neam propus — calificarea la turneul final U.E.F.A. ..."*

Pentru Ciurea, primul junior ajuns în... pagina „intimitățile gazonului", 1973 va fi însă un an de răscruce. La 6 septembrie va împlini 18 ani, păsind pragul senioratului. Speră să atragă, în mod serios, atenția antrenorilor Farului asupra sa, printr-o comportare excelentă la tineret-rezerve. Știe că drumul spre promovarea în echipa mare e presărat cu „obstacole" dificile ca... Pilcă, Popa, Ștefănescu. Și este convins — ne-a mărturisit sincer — că pentru a le învinge, nu există decît o singură cale — munca. A citit undeva că Banks declara unui reporter următoarele : *Pentru a-și menține forma un portar trebuie să lucreze pe brînci, zi de zi, să nu se despartă nici un moment de groapa cu nisip, unde, prin săriturile de pe loc își îmbunătățește mereu detenta".*

La Rîșnov am fost martorii unui antrenament *Voinescu-Ciurea*. Cei 21 de jucători trebuiau să execute fiecare cîte un penalty. Sub stratul de zăpadă afînată se afla gheață. Condițiile nu-l interesau pe Voinescu. El voia un singur lucru. Voia ca Ciurea să plonjeze. Oricum, numai să cadă, să plece pe direcția șutului. Și-i arăta cum. Și n-am părăsit Rîșnovul, fără a afla părerea antrenorului Voinescu despre portarul Ciurea.

— Este un jucător care dorește multe, vrea să muncească și muncește mult. Are calități de bază cerute oricărui portar : prizã la minge, detentă, plasament. Îi trebuie însă mai mult curaj. Dar nu mă las pînă n-am să-l fac să plonjeze fără reținere, pînă ce nu va afla ce greu e să fii portar. Goalkepeer-ii trebuie să aibă mereu treaz spiritul de sacrificiu. Tocmai pentru că în spatele lor nu se mai află decît plasa porții...

Laurențiu DUMITRESCU